

We gaan op reis en nemen mee:.... het concept interview van Ruud van der Berg.

Eenmaal in Frankrijk aangekomen is er even tijd voor het uitwerken van het interview opgetekend vlak voor vertrek. De camper is niet zo groot dus al snel kwam ik tot de conclusie dat het interview nergens te vinden was, o jee een 2 uur durend interview, 5 bladzijden vol geschreven, het zal toch niet?

Thuis gekomen op zoek maar nergens te vinden. Marga ingelicht en gevraagd hoe vertel ik het Ruud, maar die reageerde erg nuchter: "ik denk dat hij er niet rouwig om is want hij vond het achteraf eigenlijk maar een saai verhaal. Nou dat vond ik niet maar was iets geruster om de stap opnieuw te maken. En weer was het de moeite waard.

Opnieuw op stap naar Noord 40 Kalenberg. Naar de man die ik regelmatig tegenkwam en vaak dacht 'wie is die, nogal chique, man met die hoed uit Noord eigenlijk'?

Als ik aankom heeft Ruud de thee klaar en een schoteltje met lekkernijen staat op tafel! Even babbelen en dan begint hij opnieuw met zijn verhaal.

Ruud is geboren in 1947 in Arnhem aan de Velperweg, Zijn vader had een transportbedrijf en tussen al die grote wagens is hij opgegroeid. Het bedrijf stond in de bebouwde kom, veroorzaakte geen overlast, er waren geen zeurende burens, het kon gewoon allemaal. Op de plek van de gebouwen is nu een wijnmuseum, waar men in stilte geniet.

Vader had 20-25 wagens en als jongen vond Ruud het prachtig om hiertussen op te groeien. Het groot rijbewijs heeft hij natuurlijk al snel behaald en in zijn studententijd, tijdens de vakantie, veel voor pa gereden, veelal naar het buitenland. Als hij, als student in Rotterdam, in geldnood zat ging hij op vrijdagavond naar Arnhem. Overnachtte bij zijn ouders in Arnhem om vervolgens zaterdag met de vrachtwagen containers weg te brengen naar Rotterdam naar de Europoort en terug naar Arnhem om vervolgens zondag weer met zijn fiat 500 (Ruud is 1.90 mtr....) terug te rijden naar Rotterdam. Je moest er wel iets voor over hebben maar dat had hij!

Voordat zijn studentleven begon had hij de Mulo- en daarna zijn HBS diploma (in Zetten) behaald. Hij had nog een ½ jaar de tijd voordat hij in militaire dienst ging en heeft op een binnenvaartschip gevaren (Sophia Margaretha) en grint gehaald van Karlsruhe over de Rijn de Neckar op, een prachtige rivier. Hij was matroos, zijn zwager de schipper. Zijn werkzaamheden waren: schoonmaken, verven, aanleggen van de boot, ook in de sluizen, hiervan heeft hij veel geleerd.

Daarna ging hij in dienst in Vught in Brabant, daar diende hij als sergeant-onderofficier bij het onderdeel Zwaar Transport Compagnie. Zijn taak was munitie vanuit Nederland naar de frontline in Seedorf vervoeren. Een jaar lang bracht hij de granaten naar het opslagdepot achter de frontline.

Na deze periode, in 1968, ging Ruud naar de HEAO in Arnhem. Het was een gloednieuwe opleiding dus het was best even zoeken naar een goede aansluiting, de eerste studenten

waren echte pioniers. Deze opleiding heeft hij goed afgerond om vervolgens de stap te maken naar de Erasmus Universiteit Rotterdam. Hij ging economie studeren. In Arnhem op de HEAO was een groepje van 8 vrienden ontstaan, waar Ruud in Friesland mee ging zeilen. Hij weet zich nog goed de eerste keer te herinneren, een 16 m² houten bootje. Ruud was schipper. Met een aardige dronk op stapten zij met 6 vrienden aan boord van een leuke boot, maar het was nog te doen. Met het overstag gaan, midden op het Sneekermeer, zat de bemanning aan de verkeerde kant en sloeg de boot om. Met de half gezonken boot heeft een Friese man hun afgezet op de wal. Hij was een beetje boos en zei: "Net sùpe by it silen". Tja Ruud wist wel dat hij attenter had moeten zijn maar soms....

Eens per jaar ging de groep vrienden met Hemelvaart naar o.a. Griekenland en Turkije om te zeilen. Zo zijn ze ook meerdere keren naar Kroatië geweest, vorig jaar was dat voor de laatste keer. De groep is afgeslankt tot 4 personen en i.v.m. het ouder worden te risicovol. Ze varen nu nog steeds in Kalenberg.

In 1977 had hij de studie bijna afgerond en ging op zoek naar werk. In Rotterdam wonen was geen optie, hij wilde de Randstad uit, ging solliciteren en kwam terecht in Hulst want daar lag een mooie baan op hem te wachten, bij Neckerman op de afdeling project- en organisatie begeleiding. Hij had zijn scriptie nog niet af, dit was een lastige periode voor hem want die laatste 5% van de scriptie kostte hem veel hoofdbrekens. Uiteindelijk heeft hij zijn doctoraal examen toch gehaald.

Het beviel Ruud erg goed in Zeeuws-Vlaanderen. Een paar belangrijke items waren daar aanwezig: de gastronomie was prima, de mensen waren erg gastvrij, mooi landelijk gelegen en.... leuke kroegen. Daar ontmoette hij Marga. Het werd al snel gezellig tussen die twee en de 1^e afspraak werd gemaakt. Dat Ruud stipt op tijd was past bij hem, maar dat Marga hem een half uur heeft laten wachten? Het zal altijd wel een raadsel blijven. Het uitgaansleven was levendig, veel gasten uit Antwerpen en Gent. De winkels waren op zondag open en het eten van mosselen en friet was populair. Ook was er veel Belgisch bezoek door uitbetalingen van rentecoupons op obligaties aan toonder, die in Nederland zonder belasting werden uitbetaald...

De baan bij Neckerman was een baan voor het leven. Vanaf de afdeling organisatie werd hij al snel verantwoordelijk voor de logistiek. In België werd door Neckerman een nieuw bedrijf opgericht en samen met een collega werd hij daar medeverantwoordelijk voor als directeur (schrijf maar 'zetbaas' zegt Ruud in alle bescheidenheid). De vestiging groeide al snel uit tot 150 medewerkers, het ging dus erg goed!

Met de kerstborrel naar Nederland, daar werd hij aangesproken door de opperbaas van Neckerman.

"Ruud ik moet je iets vertellen straks" waarop Ruud zei: " ik jou ook en met misschien een minder fijn bericht want ik heb namelijk gesolliciteerd bij Otto als statutair directeur en ik ben aangenomen, ik hoef alleen nog maar te tekenen "

Zijn baas haakte daar meteen op in en zei: "Ruud dat kan niet want ik ga weg en mijn functie als lid van de hoofddirectie bij Neckerman komt al snel vrij en ik wil jou

voorstellen aan de Vorstand op het hoofdkantoor". Ga a.u.b. solliciteren in Frankfurt voor mijn functie als lid van de hoofddirectie.

Zogezegd zo gedaan. Ruud kwam op Kerstavond op het grote gebouw van Neckermann Frankfurt aangelopen en zag dat er nog enkele lichtjes branden, helemaal boven in het gebouw waar een paar mensen op hem stonden te wachten.

Hij had een heel korte kennismaking en was 'informeel' aangenomen als statutair directeur bij Neckerman (weer heel bescheiden), men liet er geen gras over groeien anders was men te laat en Ruud verdwenen naar Otto. Ruud tekende niet bij Otto en bleef bij Neckerman.

Met een driehoofdige directie was hij verantwoordelijk voor financiën, logistiek en woordvoerder van de organisatie van Neckerman Postorders.

Het was een internationale functie, hij werkte veel vanuit Frankfurt, België en Frankrijk (Straatsburg). Veel reizen dus met de auto en het vliegtuig. Vergaderen, vergaderen en nog eens vergaderen, jaarplannen schrijven voor de dochterondernemingen en met succes. Hij vond het leuk en een mooie tijd waarbij onder de streep altijd positieve resultaten overbleven, hij was een strever, inherent aan zijn functie.

Tien jaar lang heeft hij naar tevredenheid zijn functie uitgevoerd. Zoals bij alle postorder bedrijven werden de werkzaamheden minder en moesten er nieuwe ideeën komen.

Er werd een actie gestart met Shell om bij het tanken air miles te verstrekken. Natuurlijk kon Esso niet achterblijven en vroeg Neckerman om cadeauartikelen te maken die zij konden aanbieden. Zoals zegels verstrekken bij het tanken, boekje vol? Dan kon je bij Neckerman bijvoorbeeld handdoeken bestellen, koffiezetmachine etc..

Er werd een nieuwe onderneming opgericht waar alle dienstverleningen voor andere bedrijven ondergebracht werden. Deze was eerst alleen in Nederland actief, later ook in Zwitserland en in Oost-Europese landen.

Wat Ruud goed is bijgebleven is spaarsysteem in Zwitserland met knickers. Ze hebben in China 32 miljoen knickers gekocht. De verschillende prints van dieren op de knickers werden handmatig aangebracht door de Chinezen, onvoorstelbaar.

Het was een succes en werd daarna gekopieerd en naar andere landen gebracht.

In 2009 is hij vervroegd gestopt met werken, hij was 61 jaar. Woonde nog steeds in Hulst.

Tussen al deze bedrijvigheid en werkzaamheden door is hij in 1979 met Marga getrouwd en zij kregen in 1981 dochter Annet en in 1983 dochter Jolien.

Marga zorgde thuis voor de kinderen omdat Ruud zo vaak en ver weg was voor zijn werk. De kinderen groeiden op in Hulst. Annet ging na de basisschool naar Arnhem naar de HEAO logistiek studeren. Jolien ging naar de PABO in Breda.

In 2003 hadden Marga en Ruud een vakantiehuisje gehuurd aan de Hoogeweg in Kalenberg. Dit om het carnaval te ontvluchten. Wandelend in Kalenberg zagen ze een mooi huis op Noord 9 en het was te koop. De makelaar werd gebeld en zij hebben het direct gekocht. Ze beschouwden het als hun 2^e huis en hebben jarenlang heen en weer gereisd tussen Hulst en Kalenberg, 285 km betekende 3 uur reizen heen en 3 uur terug in een weekend. Op vakantie hoefden ze niet meer, ze genoten van de omgeving en hun huis in Kalenberg.

In 2022 tijdens de coronaperiode verbleven Jolien en Martijn tijdens de lock-down in Kalenberg en werden verliefd op het huis en de omgeving. Marga en Ruud bleven in Hulst.

Jolien en Martijn besloten het huis op Noord 19 te kopen en zich hier te vestigen met de kinderen. Vanuit hun veilige en luxe omgeving naar een klein dorp op het platteland, een cultuurschok. Ze hebben er geen moment spijt van gehad. Ze zijn een B&B gestart en genieten volop.

Tot 2 jaar geleden hebben Marga en Ruud met hun tweeën het huis in Hulst bewoond. Tja, als dan ook nog 1 van je kinderen met je kleinkinderen in Kalenberg woont wat moet je dan nog in Hulst. Het besluit was gevallen 'we gaan permanent in Kalenberg wonen'. Het huis in Hulst verkocht en plannen gemaakt om nr 9 in Kalenberg te verbouwen. Er was een mooi verbouwplan opgesteld door Aletta en dat namen ze mee naar hun vakantieadres in New-Zeeland om deze te bespreken met de familie. Dat gesprek is er nooit gekomen want eigenlijk was de motivatie om te gaan verbouwen niet zo heel erg groot. Het plan was in ruste, in de koffer.

Marga en Ruud hebben inmiddels 5 kleinkinderen, 3 wonen er in Kalenberg en 2 in New-Zeeland. Kleinkinderen uit Kalenberg varen zelf naar opa en oma, hoe leuk is dat! De kleinkinderen uit Nieuw -Zeeland zien zij 2 keer per jaar. Annet komt in de zomer een paar weken en in de winter gaan Ruud en Marga een aantal weken naar Nieuw- Zeeland.

De grote omslag voor hen kwam toen het huis op Noord 40 te koop kwam. Er werd gewikt en gewogen, nr. 40 daar kunnen we zo in gaan wonen zonder er in principe iets aan te moeten doen, dat was wel erg aantrekkelijk afgezet tegen de rompslomp van het verbouwen. Het besluit was snel genomen en de koop rond gemaakt en huis Noord 9 werd snel verkocht.

Het bevat hen op Noord 40 erg goed, aan de wegwijk (voor het ouder worden wel zo gemakkelijk), niet al te grote tuin en uitzicht op de brug met veel reuring. Ze genieten van de voorbijvarende bootjes. De verhuizing is al bijna weer een jaar geleden.

In Noord hadden ze hun gezellig gemeenschapsgroepje en nu hier in het midden van Kalenberg zijn ze ook helemaal opgenomen in de gemeenschap. Er is wel meer contact en een andere beleving dan voorheen. In Noord leef je dicht bij de natuur, midden in Kalenberg is de omgeving drukker.

Tegenwoordig leest Ruud veel, naast de dagelijkse kranten, geschiedenis, politieke boeken en biografieën. Steden, markten en musea bezoeken. Laatst nog naar Enschede, Ruud naar het Rijksmuseum en Marga naar Harry in de Warrie (Stoffenhuis), omdat Marga's grote hobby bestaat uit mooie dingen maken uit stof. Wandelen vindt hij heerlijk, (hij heeft 14 keer de Vierdaagse gelopen) dit doet hij stevast elke morgen, het is een heel ritueel: opstaan om 6.40 uur, ½ liter water drinken, wandelen om 6.50 tot aan het Jurries en terug, precies 7 km. Nederland in beweging, douchen en vanaf 10.00 uur klaar voor de rest van de dag. Hij loopt als een zombie (zijn eigen woorden) met muziek op het fietspad en loopt daardoor nog weleens een krantenbezorger van zijn/haar fiets.

Dat water drinken is nog een dingetje voor Ruud. Hij heeft flink geoefend om het water achter elkaar op te drinken zonder tussenpozen, doe dat maar eens na. Hij voelde zich

dan ook uitgedaagd toen er bij het dorpsfeest een wedstrijd werd gehouden wie het snelst een groot glas bier in 1x kon leegdrinken. Allemaal jongelui die zich meldden, Ruud ook! Meewarig werd er naar Ruud gekeken, wat deed hij daar nu, niets voor hem toch, dat keurige mannetje met zo een grote bierpul in zijn hand?

Het verbaasde dan ook iedereen dat Ruud ging als een speer en net geen 1^e is geworden maar 2^e werd. Maar ja, hij was al zo lang aan het oefenen geweest.. (met water vermoedelijk).

Hij vult nog tijd in als lid van de klaverjasclub en is daarnaast bestuurslid bij de stichting SCIK (Sociale Culturele Initiatieven Kalenberg) o.a. voor de organisatie van het Rietfestival.

Na dit toch weer boeiend verhaal komen we tot een afronding, inmiddels al vrij laat geworden. Met mijn notities stevig onder de arm geklemd...stel dat ze in het water vallen... richting Zuid om e.e.a. uit te werken. Ruud bedankt, ook voor je geduld!

Ruud geeft de pen door aan Christien Westering, Noord 1.